

Ursula Wölfel

Ateşten Ayakkabı
Rüzgârdan Sandalet

BAŞKA BİRİ OLSAM KEŞKE...

Tim, bir gün, “artık başka biri olmak istediğini” anlattı babasına. Arkadaşlarının onunla şişman diye alay etmelerinden bıkmıştı.

Tim’in babası gezgin bir ayakkabı tamircisiydi. Kasaba kasaba dolaşır, ayakkabı tamir ederdi.

Babası Tim’e yaz tatilinde kendisine eşlik etmesini önerdi. Üstelik bir sırrı paylaşacaklardı. Kimse onların isimlerini bilmeyecekti. Çünkü birbirlerine takma adlarıyla sesleneceklerdi. Kızılderililer gibi...

Ateşten Ayakkabı Rüzgârdan Sandalet, Alman Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Ödülü kazanmış, bir çocuğun kendini tanıması, yetenekleri ve kusurlarıyla ne kadar değerli olduğunu keşfetmesi üzerine bir roman...

6,00 TL

ISBN: 978-605-5671-11

9 786055 671111

ÇİZMELİ KE...

URSULA WÖLFEL - d. 16 Eylül 1922, Duisburg-Hamborn

Heidelberg'te Alman Dili ve Edebiyatı okudu. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Odenwald'da eğitim danışmanlığı yaptı. Çok geçmeden pedagoji eğitimi alıp, anne ve babası gibi öğretmen olup Darmstadt'ta bulunan Sonderschule'de (öğrenme zorluğu çeken öğrenciler okulu) ders vermeye başladı. 1959'da ilk çocuk kitabı yayımlandı. 1961 yılından bu yana Odenwald'ta serbest yazarlık yapmakta. 1972'den bu yana da PEN üyesi...

Eserleriyle kuşaklar üzerinde derin etkiler bırakan yazar, üç kez **Hans Christian Andersen Ödülü**'nde Onur Listesi'ne girdi. 8 kez **Alman Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Ödülü**'ne layık görüldü. Eserleri başta İngilizce, Fransızca olmak üzere 15'ten fazla dile çevrildi; ders kitaplarında 'örnek eser' olarak okutulup, hakkında 4 kitap yazıldı.

İlk kez 1961 yılında yayımlanan *Ateşten Ayakkabı Rüzgârdan Sandalet*, 1962'de Alman Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne değer görüldü. Her sene artan bir ilgiyle karşılanıp, yarım milyon okura ulaştı.

Eserlerinden bazıları: *Fliegender Stern* (1959), *Die grauen und die grünen Felder* (1970), *Der Nachtvogel* (1975), *Hannas Reise* (1989), *Das schönste Martinslicht* (2003)

1. baskı Çizmeli Kedi, 2013

Çizmeli Kedi - 21

Özgün adı: *Feuerschuh und Windsandale*

Copyright © 1993 by Thienemann Verlag, Stuttgart/Wien
Copyright resim © Bettine Wölfel

Yayın yönetmeni : Murat Batmankaya
Editör : Nurgül Ateş
Almanca aslından çeviren : Gülser Epçeli
Kapak ve sayfa tasarımı : Murat Aksoy

Baskı ve cilt:

Ceylan Matbaa, Davutpaşa Cad., Güven İş Mer., No: 83/317
Zeytinburnu/İstanbul, Tel.: 0212 452 23 02
Sertifika No: 23352

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

Cataloging-in-Publication Data (CIP)

WÖLFEL, URSULA

ATEŞTEN AYAKKABI, RÜZGÂRDAN SANDALET

İstanbul: Çizmeli Kedi, 2013

ISBN: 978-605-5671-18-1

1. Çağdaş Alman Çocuk Edebiyatı 2. Roman
3. AİLE BAĞI 4. DAYANIŞMA 5. DEĞERLERİMİZ

info@cizmelikedi.biz
Sertifika No: 14540

Ursula Wölfel

Ateşten Ayakkabı
Rüzgârdan Sandalet

Çeviren:

Gülser Epçeli

Resimleyen:

Bettina Wölfel

Istanbul

Bir Aile Kutlaması

Doğum günü yaklaştıkça içini bir heyecan kaplasa da, Tim genelde hüzünlenirdi. Çünkü oldukça şişman bir çocuktü, sınıfın en şişmanı. Ve oldukça da kısa boyluydu, okulun en kısa boylusu. Diğer çocuklar ona “bücür” veya “şişko” adını takmıştı. Bunu art niyetle söylemiyorlardı. Ama Tim bunu duyduğu zaman çok üzülüyor ve asabileşiyordu:

“Sizi çirkin, uzun fasulye sıırıkları! Sizi sıska, takırdayan iskeletler! Sizi çit lataları!” diye bağııyordu.

Çocuklar bu kez de sinirlendiğı için ona gülüyorlardı.

Tim bu kadar küçük ve şişman olduğı için bazen ağlıyordu da.

Tim, anne babasıyla büyük bir şehirde yaşıyordu. Evleri bodrum katındaydı. Ziyaret etmek istediğinizde üç basamak aşağıya inmek zorunda kalıyordunuz. Pencereler neredeyse zemine yakındı ve aslında bir ev kapısına ihtiyaçları da yoktu.

Babası ayakkabı tamircisiydi. Ama sadece ayakkabı tamir etmekle kalmaz, harika hikâyeler de anlatırdı. Çok para kazanmıyordu, sadece eşine ve oğlu Tim'e yetecek kadar. Kadın az paraları olduğu için üzölmüyordu. Kocasını bu kadar iyi ve zeki bir insan olduğu için mutluydu.

Ama Tim zengin bir çocuk olmak istiyordu. "Şişmanlık, kısa boylu olmak ve fakirlik, üç tane kötü özellik bir arada bana çok fazla geliyor!" diye düşünüyordu. Bu yüzden kendi başına para kazanmak istiyor, sabahları sık sık okuldan önce pazara gidiyor, satıcılara mallarını dizerken yardımcı oluyor-

du. Şeftalileri tümsek halinde istifliyor, kırmızı ve beyaz bayır turplarını üst üste dizerek şekillendiriyordu. Üstelik bunu çok iyi yapıyordu. Bunun karşılığında ya bir elma, bir muz veya güzel bir üzüm salkımı hediye ediliyordu. Bazen satıcılar ona para verirdi. Hatta yumurta ve peynir satan kadın ona, yumurtaları kasadan kırmadan çıkardığı için herkesten fazla para verirdi. Bu parayla gidip şeker alır, bunları diğer çocuklarla paylaşır ve böylece onların kendisine gülmeyeceklerini düşünürdü.

Ama onlar, Tim'e yine de gülüyorlardı, özellikle de tuhaf görüldüğünü düşündükleri zamanlarda.

Tim bazen parasını, bir kalıp çikolata, bir paket çerez ve bir horoz şekeri alacak kadar biriktiriyordu. Çikolatayı annesine, çerezi babasına hediye ediyor ve horoz şekerini kendisine saklıyordu.

Böyle günlerde babası, "Bugün büyük bir gün! Tam bir aile kutlaması!" diye bağıyor, tamir aletlerini ortadan kaldırıyor. Sonra da

bir zamanlar bir gezgin ayakkabı tamircisiyken yaşadıklarını anlatmaya başlıyordu. Çünkü eskiden tamir aletlerini sırt çantasına koyar, köyden köye gezer, yatak ve yemek karşılığında, oradaki insanların ayakkabılarını tamir ederdi.

Yolculuklarıyla ilgili anlatacağı çok macerası vardı.

Annesi yanında oturmuş çikolatasını yerken Tim de şekerini yalıyordu. Öyle yavaş yalıyordu ki şeker böylece uzun süre bitmiyordu.

Şişman Bir Kralın Hikâyesi

Bir gün Tim babasının tamir dükkânına gidip şöyle dedi:

“Doğum günüm yaklaştı!”

“Nasıl bir hediye istiyorsun?” diye sordu babası.

“Ah, hiçbir şey...” diye yanıtladı Tim. “Sadece, artık Tim olmamak istiyorum.”

“Adını mı değiştirmek istiyorsun?” diye sordu babası. “Bu durumda, senin için yeni ve güzel bir isim seçmeli... Adolar adına ne dersin? Ya da Dagobert? Kulağa hoş geliyor, değil mi! Ya da tamamen yeni bir isim düşünebilirim. Belki seni Çalikuşuoğlu veya Kikuli Kikulus diye çağırabilirim.”

Ama Tim hâlâ üzgün bakıyordu. “Ben yeni bir isim istemiyorum.” dedi. “Tim adını seviyorum. Ben

sadece artık ben olmak istemiyorum. Ben başka bir çocuk olmak istiyorum.”

“Hım...” dedi babası, elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu çok zor. Peki, nasıl birisi olmak istiyorsun?”

“Büyük!” dedi Tim. “Ve zayıf! Bugün çocuklar okulda bir şarkı söylediler:

*Şişman Tim,
Köprüyü geçer,
Köprü gırç gırç eder,
Tim köprüden düşer!*

Bu şarkıyı uydurmuşlar. Ve hepsi de şarkıya eşlik edip güldüler. O kadar kızdım ki ağlamaya başladım.”

“Zavallı Tim!” dedi babası. “Tek yapman gereken onlarla birlikte gülmektir. Sana şişman kralın hikâyesini anlatmış mıydım?”

Bir zamanlar çok tanınmış bir kral varmış. Adı Şişman Tim’miş. Bu kral hakkında insanlar sürekli incitici şarkılar bestelerlermiş. Ama bu kral herkesten daha sesli güler ve hatta şarkılara eşlik edermiş.

Bu kadar komik ve zeki olduğu için, çok güzel bir prenses onunla evlenmiş. Altı çocukları olmuş: üç zayıf, uzun boylu prens oğul, üç de toparlacık prenses kız. Çok mutlu bir aile olarak yaşamışlar.

Ama Tim bu anlatılandan memnun olmamıştı. “Ben bir kral değilim!” diye çıkıştı. “Eğer bir kral olsaydım, kötü çocukları her gün döverdim! Veya atıma biner, çok uzaklara giderdim. Ama ben hep burada kalıp bana gülmelerini izlemek zorundayım. Ben sadece bir ayakkabı tamircisinin gariban oğluyum.”

“Ah!” dedi babası. “Sanırım aileni de değiştirmek istiyorsun. Bu gittikçe kötüleşiyor.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi yine. Üzgün bir kirpiye benziyordu şimdi.

“Hayır, hayır!” diye bağırdı Tim. “Ben sizi çok seviyorum! Asla ve asla başka anne baba istemiyorum.”

Babasını öptü.

“Gördün mü?” dedi babası ve güldü. “Biz de başka bir Tim istemiyoruz. Biz seni dünya üzerindeki tüm çocuklardan daha çok beğeniyoruz. Bu durumda sana doğum günü hediyesi olarak başka bir hediye almalıyız.”

“Peki, ne alacaksınız?” diye sordu Tim. Ama babası hemen işaret parmağını dudaklarının üzerine koyup Tim’i susturdu. Parmağı deri ve yapıştırıcı tadındaydı.

“Sormak yok!” diye fısıldadı. “Sana bu yıl çok özel bir hediye alacağız. Sınıfındaki diğer çocukların sahip olmadığı, ailelerinin onlara asla hediye etmediği bir şey.”

Tim her gün yalvar yakar ne alacaklarını sorup duruyordu. Ama anne babası ona hiçbir Şey söylemiyordu. Sadece gülmekle yetiniyorlardı. O zaman Tim de gülüyordu. Bu hediye bu kadar büyük bir sır olduğuna göre, muhteşem gzellihte olmalıydı. Elektrikli bir tren miydi acaba? Yoksa canlı bir tay mıydı? İnsan bu konuda pek çok hayal kurabiliyordu.

Aptal Bir Adamın Hikâyesi

Doğum gününe bir gün kalmıştı, ama Tim'in sabrı kalmamıştı. Oturduğu yerde sürekli sağa sola kayıyor ve zıplayıp duruyordu.

Dikkati de iyice dağılmıştı.

Okul zilinın çalmasını bekler olmuştu. Böylece bir saat daha geçmiş olacaktı. Okuma dersinde hangi sayfada olduklarını bile bilmiyordu.

Matematik dersinde ise, “ $11-2=7$ ” diye yanıt vermişti.

Ve öğretmeni hangi ayda Noel olduğunu sorduğunda Tim, “Yarın!” diye bağırdı.

Eve geldiğinde Tim'den alışverişe gitmesini istediler. Annesi eline bir alışveriş listesi tutuşturdu. Üzerinde şunlar yazılıydı:

1 paket tuz
6 adet yumurta
Yarım kilo pirinç
2 adet ekmek

“Benim listeye ihtiyacım yok!” dedi Tim. “Yazılanları aklımda tutacak kadar büyüdüm. İlk harflerini hatırlamam yeterli. Tuz, yumurta, pirinç, ekmek... Bunların ilk harflerine bakınca ortaya şu çıkıyor TYPE.”

Kâğıdı dolabın üstünde bırakıp bakkala gitti. Ama yolda yine doğum gününü o kadar çok düşündü ki, alacaklarını tamamen unuttu. Sadece ilk harflerin T-Y-P-E olduğunu hatırlayabildi. Dükkândaki mallara göz gezdirmeye başladı. Belki bu şekilde ne alacağını hatırlayabilirdi. Böylece tarçın, yumurta, patates ve enginar aldı.

Annesi güldü.

“Şimdi tarçınlı enginar çorbası pişirip içine de patates koymak zorundayım!” dedi sesli bir şekilde.

“Ama yumurtalar doğruydu!” diye savundu kendisini Tim. “Yumurtayı hatırladım.”

Babası bu karışıklığa güldü.

Öğlenden sonra anne babası kendilerini tamirhaneye kilitlediler. Tim, dikiş makinesinin sesini, babasının ıslık çalarak çekiç vurmasını, annesinin ıslığa eşlik etmeye çalışmasını duyabiliyordu. O da ıslık seslerine şarkıyla eşlik ediyordu, çünkü ıslık çalamıyordu.

Tim tamirhanenin kapısını açmalarını istediğinde, “Git oyun oyna!” diye seslendi anne babası. Ama Tim oynamak istemiyordu. Okul ödevlerini de yapmak istemiyordu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Gidip gelip tamirhanenin kapısını çalıyordu.

“Şimdi saat kaç?”

Babası içeriden sesleniyordu. “Saat doğum gününden dokuz yüz dakika öncesini gösteriyor!” Veya şöyle bağııyordu: “Dört dakika sonra yarın sabaha on altı saat kalmış olacak!” Ya da: “Yedi yılın tamamlanmasına yarım gün kalmış olacak!”

Akşam olunca Tim’i uyku tutmadı bir türlü. Annesi ona şekerli su getirdi. Ama bu da işe yaramadı. Sonunda babası geldi, Tim’in yatağının ucuna oturdu ve anlatmaya başladı:

Bir zamanlar bir adam varmış, bu adam için bir doğum gününden diğer doğum gününe geçen zaman çok uzun sürermiş. Kendisi çok zenginmiş. Bu sebeple de karısına şöyle demiş:

“Yarıandan itibaren her gün benim doğum günüm. Yarın, öbür gün ve ondan sonraki gün, tüm yıl boyunca... Benim için yemek masasına her gün bir pasta koy, üzerinde mumları olsun. Hediye de isterim.”

Böylece her gün doğum günü pastası yermiş ve hediyeler almış. Karısı ve çocukları her gün yanına gelir ve doğum gününü kutlarmış. Bunu uzun bir süre, aylarca yapmışlar.

Önceleri bu durum adamın çok hoşuna gitmiş. Ama zamanla bunu çok sıkıcı bulmaya başlamış. Ve bir gün şöyle bağırmış:

“Benim gerçek doğum günüm ne zamandı?”

Eşi, “Gerçek doğum günün bir hafta önceydi.” diye yanıtlamış. “Farkında olmadın; çünkü her gün doğum gününü kutluyoruz.”

Böylece adam ne kadar aptal olduğunun farkına varmış. O andan itibaren o da yılda bir kez doğum günü kutlamaya başlamış, tüm insanlar gibi.

“Zavallı adam...” dedi Tim. “Koca bir yıl daha beklemesi gerekecek. Bense sadece bir gece bekleyeceğim. Ama yarın sabaha kadar uyanık kalmalıyım.”

Annesi yeniden Tim’in odasına geldi. Tim’e eskiden, o daha bebekken yaptığı gibi ninniler söyledi. Annesi beşinci ninniyi bitirdiğinde Tim nihayet uyuyakaldı.

Ateşten Ayakkabı Rüzgârdan Sandalet

Tim uyandığında doğum günü nihayet gelmişti. Anne babasının odasına koştu hemen. “Günaydın! Bugün doğum günüm!” diye bağırdı.

Anne babası onu öpücüklerle karşılayıp ona uzun ömür dilediler. Sonra pijamalarını çıkarmadan mutfağa koştular. Annesi önce üstlerini değiştirmeleri gerektiğinde ısrar etse de Tim o kadar sabredebeyeceğini söyledi. Doğum günü pastası mutfak masasının üstünde duruyordu. Ama o büyük, muhteşem hediye neredeydi?

Yerde bir çift kırmızı çocuk ayakkabısı ve bir çift de büyük numara erkek sandaleti duruyordu sadece. Ve sandalyelerin üstünde iki tane sırt çan-

tası vardı; biri büyük, biri küçük. Tim etrafına bakındı. Doğum günü hediyesi bu kadar mıydı? Bir çift ayakkabı ve okul gezisi için bir sırt çantası mı? Elektrikli tren yok muydu? Ya da oyuncak? Peki, büyük eşyalarla ne yapacaktı? Bunlar sanki babası için yapılmış gibiydi. Ama onun doğum günü bugün değildi ki.

“Ayakkabılar güzel olmuş, değil mi?” diye sordu babası. “Sırt çantalarını da annen dikti. Onlara iyi bak, böylesini hiçbir yerden satın alamazsın.”

“Ya...” dedi Tim. “Çok güzel. Çok teşekkür ederim.” Bunu söylerken gözlerinde yaş birikmişti. Ne talihsiz bir çocuktuktu o. Ailesi ona oyuncak bile almamıştı.

“Ama şimdi işin aslına gelelim...” dedi annesi çabucak.

“Hayır, bunu ben söyleyeceğim!” diye bağırdı babası. “Bu güzel fikir bana ait!” Sonra aceleyle şöyle dedi:

“Sevgili Tim! Sen bir kral olup, atına binip uzaklara gitmek istiyordun. Biz sana maalesef bir at alacak durumda değiliz; çünkü at ahırımız yok. Ama bu yeni ayakkabılarla ve bu muhteşem sırt çantalarıyla ikimiz çok uzaklara yürüyeceğiz. Tatil başlar başlamaz, dağlara ve küçük köylere gideceğiz. Ben insanların ayakkabılarını dikeceğim ve onlar da bunun karşılığında bize yatacak yer ve yiyecek verecekler. Elbette para da kazanacağım. Bu parayı annene göndereceğiz. Benimle gelmek ister misin?”

“Evet!” diye bağırdı Tim. “O zaman tam birer gezgin olacağız, değil mi?”

“Ben buna inanıyorum, siz ikiniz tam birer gezgin olacaksınız!” dedi annesi. Babası ve Tim ayakkabılarını giydiler, sırt çantalarını taktılar. Üçü birlikte, beyaz uzun gecelikleriyle, mutfağın ortasında, arka arkaya bir sağa bir sola yürümeye başladılar. Bir yandan da yüksek sesle şarkı söylüyorlardı. Öyle bağıryorlardı ki sesleri dışarıdan bile duyulabiliyordu.

“Durun!” diye seslendi babası. “Benim sana bir hediyem daha var! Yeni bir isim: Sana bundan böyle Tim Ateşten Ayakkabı diyeceğim!”

“Harika!” diye bağırdı Tim. “Bu bir Kızılderili ismine benziyor. Bana yolda hep bu isimle seslen. Ama o zaman ikimizin de ismi değişik olmalı. Senin adın ne olacak?”

“Ben bir isim biliyorum!” dedi annesi. “Babanın adı, Rüzgârdan Sandalet olsun!”

“Emin misin?” diye sordu baba. “Bu çok komik bir isim.”

“Rüzgârdan Sandalet!” diye bağırdı Tim. “Rüzgârdan Sandalet! Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir doğum günü hediyesi almamıştım!”

Kahvaltıda neredeyse tüm pastayı yediler. Bir yandan da yolculuk için plan yaptılar. Öyle ki Tim neredeyse okula geç kalacaktı. Yeni kırmızı ateşten ayakkabılarını giydiği iyi olmuştu. Bunlarla çok daha hızlı koşabiliyordu.

Okul bahçesinde karşılaştığı öğretmeni ona daha uzaktan, “Doğum günün kutlu olsun Tim!” diye seslendi. Ama Tim teşekkür etmeyi ve günaydın demeyi unuttu. “Tatil ne zaman başlıyor?” diye sordu hemen. “Benim adım artık Ateşten Ayakkabı ve babamın adı da Rüzgârdan Sandalet!”

Sonra da öğretmenine doğum günü hediyesinden bahsetmeye başladı. Sınıfa çok geç girdiler. Ama bugünlük bunun bir sakıncası yoktu. Ne de olsa Tim’in doğum günüydü.

Yüz Milyon Aslan Cesareti

Tatil için daha bir hafta beklemesi gerekti. Sonunda bir hafta geçti ve Tim bir sabah ateşten ayakkabılarını giydi. Annesi de en az Tim kadar heyecanlıydı. Baba için dolaptan eski şapkayı çıkardı; sırt çantasına bir yün battaniye sıkıştırdı.

“Kendinize çok dikkat edin. Ayağınıza kuru çorap giyin. Kek pişirip yanınıza koydum; ama onu ancak yarın yiyebilirsiniz, çünkü henüz çok taze. Ah, gecelerde gözüme uyku girmeyecek. Öyle endişeliyim ki! Babanın sırt çantasında bir de salam var. Hepsini birden yemeyin. Nasıl olduğunuzu bana bildirmek için mektup yazacaksınız, değil mi? Yağmur yağar da çoraplarınız ıslanırsa onları mutlaka değiştirin, duydunuz mu?”

“Söz!” dedi baba. “Salamı bayatladığı zaman ke-sip yiyeceğiz. Ne zaman bir posta kutusu görsek kuru çorap atıp göndereceğiz. Keki de sadece yağmurlu havalarda yiyeceğiz!”

“Aman sen de!” dedi anne gözyaşlarını silerek. Gülmekten mi yoksa vedalaşmanın üzüntüsünden mi ağladığı belli değildi. Baba, eşini hemen öptü; Tim de annesine sımsıkı sarıldı.

“Sen de gel lütfen!” diye fısıldadı.

“Olmaz...” dedi anne. Yanağından kocaman bir gözyaşı aşağıya yuvarlanıyordu. “Birin evde kalıp gelen müşterilere gezgin ayakkabıcının dört hafta sonra geri geleceğini söylemesi gerek.”

Annesi Tim ve babasına sokağa kadar eşlik etti. “Güle güle gidin, güle güle gelin!” dedi. Bunları söylerken gülüyor, el sallıyor ve gözyaşlarını siliyordu. Tim iki adımda bir dönüp geriye bakıyordu.

“Çok fazla temizlik yapıp kendini yorma sakın!” diye seslendi baba. “Geceleri kapıyı iyice kilitle!”

“Sağlıklı dönün!” diye seslendi anne. Sonra yine el salladı ve çabucak eve girdi.

“Haydi, şarkı söyleyelim!” dedi babası Tim’e.

“Söyleyemem, boğazıma bir şey takıldı.” dedi Tim.

“Öhö!” diye bir ses çıkardı babası. “Benim de... Öhö! Vedalaşmalar insanı böyle yapar. Şarkı söyleyince geçer.”

Birlikte şarkı söylemeye başladılar. Ama çok sessiz söylüyorlardı; çünkü daha sabahın erken saatiydi, insanlar henüz yataklarında uyuyordu.

Tim aniden durdu ve “Şimdi!” dedi.

“Ne şimdi?” diye sordu babası. “Sivrisinek mi ısır-
dı?”

“Şimdi başlıyor!” dedi Tim heyecanla.

Babası sordu: “Aslan cesaretini ve kısrak gücünü
de yanına aldın mı Ateşten Ayakkabı?”

“Yüz milyon aslan cesareti ve kısrak gücü!” diye
bağırdı Tim. “Pek çok macera bizi bekliyor, öyle değil
mi?”

“Kesinlikle!” diye yanıtladı babası. “Macera her
yerde!”

“Ormanda hırsızlarla da karşılaşacak mıyız? Ya da
vahşi, tehlikeli hayvanlarla? Belki de gömülü bir
hazine buluruz, ne dersin?”

“Bu çok iyi olur...” dedi babası. “Ama şimdi tren
istasyonuna yetişmeliyiz; yoksa tren bizsiz yola çıkar
ve en güzel maceraları kaçıırız!”

Tim'in İlk Macerası

Küçük bir tren istasyonuna vardılar. Uzakta yüksek dağlar görülmeye başlamıştı bile.

Tim o güne kadar hiç köye gitmemişti.

Büyükannesi bile büyük bir şehirde oturuyordu. Ve tüm hala, teyze, dayı ve amcaları da büyük şehirlerde yaşıyorlardı.

Tim heyecanlıydı.

“Ne kadar küçük bir tren istasyoncuğu! Ve ne kadar güzel elma ağaçları, çimenlik... Baksana bir dere, Rüzgârdan Sandalet, bu gerçek bir çimenli dere!”

Babasının önünde arkasında hoplayıp zıplıyordu. Sırt çantası sağa sola oynuyordu, güneş parlıyordu ve hoş bir rüzgâr esiyordu.

Kısa bir süre sonra babası köy yolundan toprak yola saptı. Bu yol, tarlaların arasından geçiyordu. Tim sık sık durup etrafına bakınıyordu.

“Bu çiçeğin adı ne? Bu yerde gezinen ne tür bir böcek?” gibi sorular soruyordu. Hava gittikçe ısınıyor ve yol gittikçe daha da yokuş oluyordu. Ve sırt çantası sanki gittikçe daha da ağırlaşıyormuş gibi geliyordu. Tim artık hiçbir şey sormuyordu.

Nihayet ormana vardılar. Tim böğürtlen ve orman çilekleri buldu; ama babası, “Devam edelim, dinlenmek için henüz erken.” dedi.

“Peki...” dedi Tim. Oysa yorulmuştu.

Bir ara, yolun ortasında oturmuş, ot ve yaprak yiyen bir tavşanla karşılaştılar.

“Baksana, öğle yemeği yemeye başlamış bile!” diye bağırdı Tim. Tavşan çalılarının arasına kaçtı.

“Hadi yola devam edelim, öğle yemeği için henüz erken.” dedi babası.

“Öyle mi dersin?” diye sordu Tim.

Babası gülererek karşılık verdi: “Evet!”

Kısa bir süre sonra ormanda çimenli bir açıklığa geldiler. Babası battaniyelerini yere serdi. Sırt çantasında ekmek ve yumurta vardı. Bir şişe de çay. Tim’in sırt çantasında ise bir çikolata ve ekmeklerin yanı sıra bir horoz şekeri vardı.

Salamın da tadına baktılar. Babası kek paketini bile kokladı. Ama Tim, “Dur Rüzgârdan Sandalet, bu olmaz!” diye bağırdı. “Annem bunu yasakladı!”

“Oy oy oy!” diye bağırdı babası. Keki hemen sırt çantasına geri koydu. “Amma da dikkatlisin!” dedi.

Öğle yemeklerini yiyince babası, sırt çantasını başının altına koyarak uzandı ve hemen horlamaya başladı. Tim uyuyamıyordu. “Uyumasam daha iyi olur. Ya hırsızlar veya vahşi hayvanlar gelirse?”

Sirtüstü uzandı, horoz şekerini yalamaya başladı. Bir yandan da rüzgârın ağaç dallarını sağa sola hareket ettirişini seyrediyordu. Birden bir ses duydu. Bir hışırtı! Ses nereden geliyordu? Kuru yaprakların arasından mı? Çalılıkların altından? Yine duydu!

“Baba!” diye bağırdı Tim. “Bir yılan!”

Babası gerinerek güldü. “Küçük bir fare!” dedi. “Bağırışıyla onu o kadar korkuttun ki neredeyse pantolonun paçasından içeriye kaçacaktı. Söylesene Tim Ateşten Ayakkabı, yüz milyon aslan cesaretin nerede?”

Tim, “Galiba aslanlar uyuyakaldı baba...” diyerek göz kırptı.

“Kesin öyledir...” dedi babası. “Ben bir yerde okumuştum galiba, horoz şekerini yalayan aslanlar hemen uykuya dalarmış.”

Bu ilk ve büyük maceralarına birlikte güldüler ve kalkıp yollarına devam ettiler.

Olağanüstü Tim

Bu ilk günlerinde şanslıydılar. Ormandan çıktktan sonra çimlik alanda bir çiftçiyle karşılaştılar. Babası bu adama onarılacak ayakkabı olup olmadığını sordu.

İlerideki köy evine gidip oradaki kadına sormalarını söyledi adam.

Çiftçi kadın bir ayakkabı tamircisinin gelmesine çok sevindi. Hemen evde bulunan tüm eski, onarılacak ayakkabıları bir araya topladı. Baba da tamir aletlerini sırt çantasından çıkardı.

Çiftlikte bir kız çocuğu vardı, adı: Gisela. Tim'le aynı yaşıydılar. Kız Tim'e hayran kalmıştı; ne de olsa Tim bir gezgindi.

"Ah!" dedi Tim. "Bunu konuşmaya değmez. Zaten benim adım Tim Ateşten Ayakkabı!"

Bunu söylerken kendisini muhteşem hissetmişti.

Gisela ona çiftlikteki tüm hayvanları gösterdi: atları, danaları, tavukları, köpeği ve kedileri.

“İneklerimiz şimdi çayırdadır. Birazdan onları almaya gideceğim. Benimle gelmek ister misin? Yoksa ineklerden korkar mısınız? Bazı şehir çocukları, inekleri görünce kaçıyorlar.”

“Ben mi?” diye sordu Tim. “İneklerden mi korkacağım? Bu gülünç!”

Akşam olurken ikisi çayıra gittiler. İnekler onları neredeyse çit kapısında karşıladılar.

Gisela hepsinin adını biliyordu: Ella, Berta, Olga, Alma ve Emma.

Gisela, “Ella lider ruhludur.” dedi. “Ben onu yanıma alıyorum. Böylece hepsi arkasından geliyor. Sen Alma’yı alabilirsin, o genelde sonda gider ve çok usludur.”

Tim’in eline bir zincir tutuşturdu. Zincirin ucunda şişman, büyük bir inek vardı.

Tim kolunu dik tutup uzatarak yürümeye başladı, böylece ineğin çok yakınına gelmemesini sağlıyordu. İneğin çok büyük, sivri boynuzları vardı. Önce her şey yolundaydı. Gisela diğer ineklerle birlikte önden gidiyordu, Alma ile Tim de arkalarından.

Şöyle düşündü Tim: “Benim nasıl bir erkek olduğumu görsünler, ben diğer şehir çocukları gibi ineklerden korkmuyorum.”

Bunu düşünürken kendisini muhteşem hissetti.

Ama Alma birden durdu ve önündeki otları yemeye başladı. Yoksa doymamış mıydı? Yol kenarındaki otlar çayırlardakinden daha mı lezzetliydi?

Tim bekledi. Alma yedikçe yedi. Geviş getiriyor ve manzarayı seyrediyordu.

“Lütfen!” dedi Tim. “Yola devam etmeliyiz.”

Ama Alma yemeye devam ediyordu. Gisela ve diğer inekler çoktan gözden kaybolmuştu. Alma yedikçe yiyordu.

Tim yavaşça zincirinden tutup çekti. Alma üç adım atıp tekrar durdu. Kuyruğunu Tim’in başının etrafında savurdu.

“Ah!” dedi Tim. “Yapma! Yürümeye devam et!”

Bu kez zincire daha sıkı sarılıp çekti.

“Mööö!” dedi Alma, başını Tim’e çevirdi.

Tim ürktü. Bu sesi bu kadar yakından duymak korkunçtu. Gözleri de ne kadar büyüktü böyle. Tim bir adım geri sıçradı. Böylece eliyle zinciri bir kez daha çekmiş oldu.

Alma yine, “Mööö!” diye ses çıkardı. Kuyruğunu sağa sola salladı. Derken birden süratle koşmaya başladı.

Tim, ineklerin bu kadar hızlı koşabileceğini bilmiyordu. Zincirinden tuttuğu ineğin kendisini çekmesine izin veriyordu.

“Dur! Dur!” diye bağırırdı. “Diğer tarafa koş!”

Ama Alma kalın, inatçı bacaklarıyla koşarak ormana girdi. Tim ağlamak istiyordu. Bu korkunç

inek onu ne kadar derine sürükleyecekti acaba? Zinciri elinden bırakmamalıydı! Ah, orman ne kadar da karanlıktı!

“Gisela!” diye bağırdı Tim. “Giselaaa!”

“Seni duyuyorum. Neredesiniz?” diye seslendi Gisela.

“Burada! Ormanda! Bana yardım et!”

“Mööö!” diye ses çıkardı Alma.

Gisela nihayet geldi. Zinciri eline aldı. Alma'nın gerisine bir şaplak indirdi ve şöyle bağırdı:

“Deh, Alma! Deh!”

Alma uslu bir şekilde bayır aşağı yürümeye başladı bile. Tim arkasından omuzları inik vaziyette küçük adımlarla yürüyordu. Kendisini hiç mi hiç muhteşem hissetmiyordu.

“Baksana Rüzgârdan Sandalet...” dedi akşam olup da misafir odasındaki yataklarında yatarken. “Bir düşünsene: Neredeyse tek başına yola devam etmek zorunda kalacaktın! Ben de Korkunç Alma ile birlikte dünyayı gezecektim!”

Buna ikisi de kahkahalarla güldüler.

Çok Yaşlı Bir Balığın Hikâyesi

Tarlaların arasından geçerek yollarına devam ediyorlardı, Ateşten Ayakkabı ve Rüzgârdan Sandalet.

Babası neredeyse her gittikleri yerde iş buluyordu. Hatta evlerine para bile gönderebiliyordu. Tim de çok cesur bir gezgin arkadaş olmuştu. Kırmızı ayakkabıları yollarda tozlanmış, taşlar, çalılıklar yüzünden çizilmişti. Yol onlara çok uzun geldiğinde birlikte şarkı söylüyorlardı. Söyledikleri şarkıya bir isim vermişlerdi: Gezgin Ayakkabı Tamircisinin Şarkısı.

Baba şarkıya başlıyordu:

*Tim, Tim, Ateşten Ayakkabı,
İnekten hiç korkmaz!*

Tim de şöyle sürdürüyordu:

*Rüzgârdan Sandalet'in sırtında çantası,
Taşır annemin kekini, ondan hiç bıkmaz!*

Sonra birlikte devam ediyorlardı şarkıya:

*Biz iki gezgin ayakkabıcı,
Ormanlar bize karanlık değil,
Yollar bize yokuş değil,
Gezginliği severiz yıllar yılı,
Biz Rüzgârdan Sandalet ile Ateşten Ayakkabı!*

Gittikçe daha yükseğe, dağlara çıkıyorlardı. Bir ara bir dereye vardılar. Dere çok derin değildi. İnsanlar köprü niyetine sadece kalın bir latanın üzerinden geçiyorlardı.

Peki, Tim geçerken nereye tutunacaktı? Korkuluk olmadan suyun üstünden geçmek çok tehlikeliydi. Birden arkadaşlarının söylediği Şişman Tim şarkısı geldi yine aklına. Ya lata kırılırsa?

“Rüzgârdan Sandalet!” diye seslendi. “Lütfen bana elini uzat, yardım et!”

Ama su o kadar ses çıkarıyordu ki, babası onu duyamıyordu. Yoksa sadece duymuyormuş gibi mi davranıyordu? Bunu tam olarak bilmek mümkün değildi!

Rüzgârdan Sandalet gittikçe uzaklaşıyordu. Tim onu neredeyse göremez olmuştu.

“Şimdi geçiyorum!” dedi Tim sesli bir şekilde. Ama bacakları gitmek istemiyordu. Orada öylece durmak istiyordu.

“Şimdi!” dedi Tim. Ama bacakları hâlâ gitmek istemiyordu.

Tim şöyle düşündü: “Gözlerimi kapayayım. Bu sayede önümdeki köprü'nün basit bir lata olduğunu görmem. Böylece korkmam da.”

Ve aynen öyle yaptı. Gözlerini sıkıca kapadı ve hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Birden “Foş!” diye bir ses duyuldu. Tim suda oturuyordu. Su buz gibiydi. Ve babası başucunda duruyordu! Demek dönmüştü. Karşısında gülüyor da gülüyordu.

Tim dereden karşı tarafa geçti ve ıslak arkasını ovuşturmaya başladı. Önce, “Rüzgârdan Sandalet ilgisiz bir baba!” diye düşündü. Ama sonra o da gülmeye başladı.

Tim bir saat boyunca güneşin altında pantolonu kuruyana kadar yüzüstü yatmak zorunda kaldı.

Babası da ona bu arada bir hikâye anlattı:

Bir zamanlar çok yaşlı bir balık varmış. Bu balık yüz yirmi iki yıl boyunca büyük bir okyanusta yüzmüş. Hiçbir balıkçı onu yakalayamamış. Çünkü yakalanmayacak kadar zekiymiş. Balık ağlarını ve oltaları görünce, uzaktan onların etrafından dolarmış. En şişman solucanlara bile kanmazmış. Ama yüz yirmi üç yaşına geldiğinde, canı sıkılmaya başlamış. Denizin içinde oradan oraya yüzmek artık hoşuna gitmiyormuş. Yukarıda, güneşin altında hayatın nasıl olduğunu öğrenmeye merak salmış. Diğer balıklar bu konuda bir şey bilmediklerinden ona yardımcı olamıyorlarmış. Hatta yüz yirmi dört yaşında olanlar bile.

Yaşlı balık şöyle düşünmüştü: “Beni yakalamalarına izin vereceğim. Böylece beni karaya çekerler, ben de oradaki her şeyi görebilirim.”

Bu düşünceyle denizden nehre kadar yüzmüş, ta ki bir köprüye gelene kadar. Köprünün üzerinde, oltasıyla balık tutmaya çalışan bir balıkçı oturuyormuş. Üç saattir orada beklemekteymiş; ama hiçbir şey yakalayamamış. Hop! Yaşlı balık oltanın ucundaki solucanı ısırılmış.

Adam buna çok sevinmiş. Oltasını hemen yukarı çekmiş. Ama balık buna sevinememiş. Suyun olmadığı yerde nefes alamadığını ilk kez fark ediyormuş çünkü. Ağzını açıp kapatıyor, nefessizlikten kuyruğunu sallayıp duruyormuş. Ah, bir de güneş ortalığı kasıp kavuruyormuş! Sırtının nasıl kuru-

duğunu hissetmeye başlamış bile. Balıkçı, yaşlı balığı kuyruğundan yakalayıp havaya kaldırmış. Diğer balıkçılar onun ne yakaladığını görsünler istiyormuş. Ama yaşlı balık hâlâ çok güçlüymüş. Tüm gücünü toplamış, kıvrılmış, çırpınmış, kuyruğunu sallayarak balıkçının elinden kurtulmuş. Kendisini nehre atmış. Olabildiğince hızlı bir şekilde yine denize yüzmüş.

Yaşlı balık diğer balıklara şöyle demiş: “Karada olmak berbat bir şey! Deriniz iyice kuruyor! Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musunuz? İnsanların ve diğer hayvanların buna nasıl dayanabildiğini anlayamıyorum. Aman, siz balıklar, sakın sudan çıkmayın!”

Yaşlı balık yüz yirmi beş yaşına erdiğinde başına bir felaket gelmiş. Tam vahşi bir dereye gezintiye çıkmışken, bir çocuk karnının üzerine oturmuş. Balık da korkudan oracıkta ölmüş.

“Hayır!” diye bağırdı Tim. “Yalan söylüyorsun, Rüzgârdan Sandalet! Ben hiçbir balığın üzerine oturmadım.”

“Öyle mi?” diye sordu babası. “Ben yanıldım herhalde... Bu durumda balık belki de iki yüz yaşına kadar yaşar. Hadi gel artık, pantolonun kurudu bile.”

Korkaklığın Hikâyesi

Tim ve babasının işleri her zaman yolunda gitmiyordu. Örneğin bir gün, “İş var mı?” diye sorduklarında insanlar, “Yok!” diye yanıt verdiler. Sonuçta akşam olmuştu ve hâlâ yoldaydılar. Tim’in karnı acıkmıştı, ayakları çok ağrıyordu.

Babası onu teselli ediyordu: “Bir sonraki köyde bir hana gideceğiz.”

Tim patates kroket, kızarmış et, bir de büyük, beyaz çarşafarla kaplı bir yatak hayal etti. Adımlarını birden daha büyük atmaya başladı.

Şimdi sık bir ormandan geçmek zorundaydılar. Hava çok karanlıktı.

Yol artık görünmez olmuştu. Ağaç köklerine ve taşlara basıp köstekleniyorlardı. Böğürtlen filizleri ve eğreltiotları ayaklarına takılıyordu.

Yolu kaybettiler. Tim babasının elini sıkıca tutuyordu. “Öğretmenimiz bir gün bir kelime söylemişti, kaygı diye bir kelime. Galiba kaygılıyım!”

“Hayır!” dedi babası. “Kaygı yalnız ve üzgün olduğunda yaşanır. Biz yalnız değiliz ki. Sen benimlesin, ben de seninleyim. Gökyüzünde güzel yıldızlar var.”

“Haklısın...” dedi Tim. Diğer elini pantolon cebine soktu. “Bana bir hikâyeye anlatamaz mısınız?”

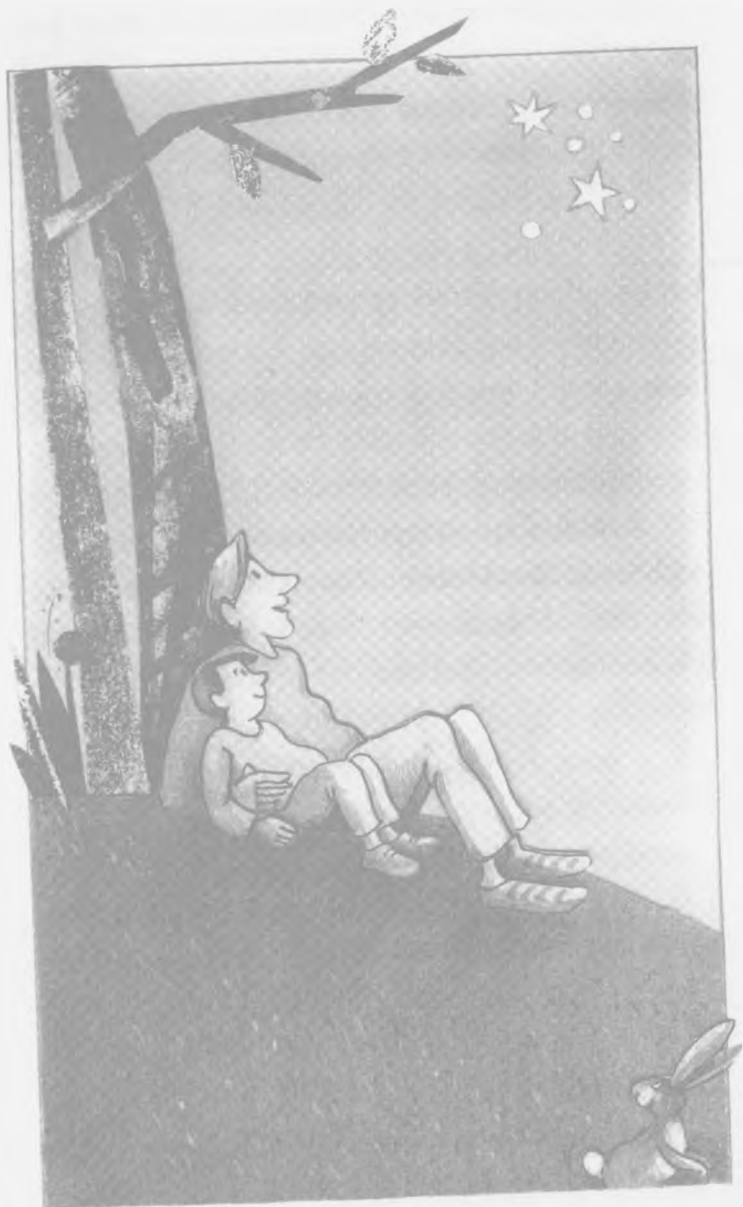
“Peki, sana bir gece hikâyesi anlatacağım.” dedi babası.

Bir zamanlar korkak bir tavşan varmış, çok korkak bir tavşan. Gündüzleri çok aydınlık olduğu için korkarmış, geceleri de çok karanlık olduğu için. Gerçekten de bir gün bir tilkinin onu yakalamasına ramak kalmış. Bir gece de bir baykuş peşine takılmış. Tavşancık çalılıklardan dışarı çıkamaz olmuş korkudan.

Bir gece tavşan çok acıkmış. Orman kenarındaki yonca tarlasına gitmiş. Ama orada şişman, vahşi bir kedi bir dalın üzerinde oturuyormuş ve yeşil gözleri parlıyormuş.

“İyi ki geldin sevgili tavşancık...” diye mırlamış kedi. “Bugün canım tam da tavşan eti yemek istiyordu!”

Zavallı tavşan korkudan yerinden kıpırdayamamış. Ama kedinin gözlerinde ormanın üzerinde parlayan yıldızları görmüş.

“Ah, sevgili bay kedi!” diye tıslamış. “Ben o kadar sıskayım ki. Akşam yemeği için güvercin istemez misiniz? Bir bakın, tam yedi tane güzel güvercin var orada, gökyüzünde, tam başınızın üzerinde!”

“Nerede?” diye mırıldanan kedi bıyıklarını havaya kaldırmış. Bu arada tavşan hemen çalılıkların arasına kaçmış ve sıcak yuvasına sinmiş.

Tim, ormanın gittikçe aydınlandığının farkına bile varmamıştı. Ovada bir köy görünüyordu. Tüm evlerin ışıkları çoktan sönmüştü.

“Biz burada kalacağız.” dedi babası.

Ormanın kenarında bir tarla vardı, çiftçiler hasadı çoktan toplamıştı bile. Büyük saman balyaları tarlanın ortasında duruyordu. Babası bunları bir araya getirdi. Böylece ikisi için samandan bir ev yaptı.

Sırt çantasından battaniyelerini çıkardı ve ormandan yapraklar topladı. Artık bir yatakları da vardı. Bu, Tim’in han odalarındaki yataklardan daha çok hoşuna gitmişti.

Babasının çantasında bir parça da ekmeğe vardı. Ekmeği paylaştılar. Bu, patates kroket ve kızarmış etten daha lezzetliydi.

Sonra bir süre gökyüzünü seyrettiler. Babası Tim’e Süreyya yıldızlarını işaret etti. Sonra Büyükayı, Küçükayı, Kuzey Tacı, Tavşan gibi takımyıldızlarını da gösterdi.

“Ama benim en çok Süreyya yıldızları hoşuma gidiyor...” dedi Tim. “Biliyor musun, kötü bir gün geçirdiğimize sevindim. Yoksa burada, dışarıda yalmaz, herhangi sıkıcı bir yatakta olurduk.”

İkisinin de uykusu gelmişti. Saman evlerine girdiler. Ormandan hışırtılar ve çeşitli hayvan sesleri işitiliyordu.

“Bu bir ren geyiğiydi...” dedi babası. “Neredeyse köpek havlaması gibi ses çıkarıyor, sesi kısılmış bir köpek gibi. Bak şimdi de küçük bir baykuş ötüyor.”

“Bu hışırdayan nedir?” diye sordu Tim.

“Tavşan Takımyıldızı olmasın? Köydeki bahçelere gidiyordur.”

Siyah Bir Kuzunun Hikâyesi

Sabahın erken saatinde köye doğru yol aldılar. Babasına bir çiftlikte iş verdiler. Tim ise sokağa çıktı. Çocuklar orada futbol oynuyorlardı.

“Şu şişkoya bakın!” diye bağırdı biri. Parmağıyla Tim’i gösteriyordu. Hepsi ona baktı ve gülmeye başladılar.

“Sizi aptallar!” dedi Tim, kimsenin duyamayacağı bir sesle. Yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Babasına koştu.

“Ne oldu?” diye sordu babası. Tim’in yine üzgün olduğunu fark etti.

“Burası ev gibi...” dedi Tim. “Şişman olduğum için bana gülüyorlar. Neden bu kadar kötü görünüyorum ben?”

“Ama sen kötü görünmüyorsun ki!” diye çıkıştı babası. “Sen Tim gibi görünüyorsun. Tüm dünya üzerinde sadece bir Tim Ateşten Ayakkabı var. Ve o, şişman. Buna alışmalısın.”

“Ama ben şişman olmak istemiyorum!” diye bağırdı Tim. “Bundan sonra, zayıflayana kadar hiçbir şey yemeyeceğim.”

“Bu seni sadece hasta eder. Ama şekerleme yeme artık. Ve öfkelenmekten de vazgeç. Bu senin şişmanlayıp üzülmeden başka işe yaramaz. Üzülünce de hasta olursun. Küçük kara kuzu da böyle hasta olmuş. Sana onun hikâyesini anlatacağım.”

Bir zamanlar küçük bir kara kuzu varmış. Sürüdeki diğer kuzuların hepsi beyazmış. En azından beyaz olduklarını düşünüyorlarmış. Aslında gri renkteymişler. Diğerleri, küçük kara kuzuya hep şöyle diyorlarmış: “Senin rengin neden siyah? Ne kadar iğrenç görünüyorsun!”

İşte o zaman kara kuzu çok üzülüyormuş. Bu yüzden onların yanından kaçıp saklanmış.

Bir kez de üç saat boyunca buz gibi bir derenin içinde durmuş. Ama dere suyu da onun rengini beyazlatamamış. Bu sadece kara kuzunun soğuk sudan hasta olmasına yaramış. Sonra başka bir sürüye katılmış; ama orada da her şey aynıymış. “Şuna bakın!” diyormuş oradaki yabancı kuzular da. “Hiç bu kadar kara bir şey gördünüz mü daha önce? Tüm kuzular beyaz olmalıdır!”

Bizim kara kuzu şöyle düşünmeye başlamış:
“Keşke ben de beyaz bir kuzu olsaydım...”

Kara kuzu bundan böyle sürüsünden ayrılıp gökyüzünde yaşamaya karar vermiş. Önce küçük gök kapısına gelmiş. Kapı bekçisi onu, bu kadar siyah olduğu için içeriye almak istememiş. Ama kuzu kendisini küçücük yapıp gizlice yanından geçerek içeriye girmiş.

Orta gök kapısı bekçisi ona bu kadar siyah olduğu için acımış. Bu sebeple de kuzunun geçmesine izin vermiş.

Ve son olarak büyük gök kapısına gelmiş. Onu görünce bekçi, “Ah, ne kadar güzel! Bir kara kuzu! Çok hoşuma gittin!” diye bağırır ve geçmesine izin vermiş.

Kara kuzu birden korkmaya başlamış. Ama güler yüzlü kapı bekçisi şöyle seslenmiş: “Sen muhteşem güzellikte bir kuzusun!”

Kuzu bunu duyunca çok mutlu olmuş. Gökyüzünde yaşamaktansa sürüsüne dönmek istemiş.

Onu görünce, “Şuna bakın!” diye seslenmiş diğer kuzular. “Çirkin kara kuzu geri geldi.”

Ama kara kuzu artık çok mutluymuş.

“Evet...” demiş kara kuzu. “Biliyorum, ben karayım.”

Kara kuzu otunu yemiş ve diğer kuzulara karşı her zaman kibar davranmış. Onlar da zamanla kara kuzuya alışmışlar ve onu rahat bırakmışlar.

“Sence ben de bir kara kuzu muyum?” diye sordu Tim.

“Bazen...” dedi babası. “Tüm insanlar aynı olsaydı dünya ne kadar sıkıcı olurdu, bir düşünsene... Ama sana bir daha asla horoz şekeri almayacağım.”

“Bu sözünü nasıl olsa tutmayacaksın...” dedi Tim. Diğer çocukların yanına koştu.

“Şişko yine geldi!” diye bağırdı çocuklar.

Büyük bir çocuk, “Kaleci olabilir.” dedi. “Öyle şişman ki toplar onu aşip kaleye giremez.”

Tim iki kez yutkundu, “Eğer oynamama izin verirseniz seve seve kaleci olurum.” dedi.

“Bak bu hoşuma gitti!” dedi büyük çocuk. “Alınan değil.”

Tim çocuklara adını söyledi, nereden geldiğini anlattı. Çocuklar onun uzun bir yolculuğa çıktığını öğrenince onunla ilgilendiler.

“Yolda kesin biraz da zayıflarsın.” Bunu bir kız söyledi.

Tim tüm gününü çocuklarla geçirdi. Öğleden sonra Kızilderili oyunu oynadılar. Tim’e Gezgin Yağ Tulumu adı layık görüldü. Ama bu onu hiç kızdırmadı.

O gün çok güzel geçti. Rüzgârdan Sandalet ile Ateşten Ayakkabı ertesi gün yola koyulduklarında diğer çocuklar da onlara ormana kadar eşlik ettiler.

“Güle güle Bay Rüzgârdan Sandalet!” dediler.

“Güle güle Tim Ateşten Ayakkabı!”

“Seneye görüşmek üzere, Gezgin Yağ Tulumu! Dikkat et de çok fazla zayıflama!”

Tim buna güldü.

“Seneye mutlaka yine geliriz. Sen de aynı fikirde değil misin, Rüzgârdan Sandalet? Ama o zamana kadar çok, çok şişmanlamış olacağım!”

“Hayır!” diye bağırdı çocuklar. “Bir fil kadar zayıf!”

“Bir kuş bacağı kadar şişman!” diye bağırdı Tim.

“Bir karpuz kadar zayıf!” diye bağırdı çocuklar.

Rüzgârdan Sandalet ile Ateşten Ayakkabı yol boyunca böyle pek çok benzetme yaptılar.

Sonu Gelmeyen Bir Hikâye

Çok sıcak bir gündü. Tim gölgeye uzanmayı çok istedi. Ama babası uzun bacaklarıyla önden gidiyordu.

“Acele etmeliyiz!” diyordu. “Belki bir sonraki köyde annenden mektup alırız. Bize oraya yazmasını söylemişim.”

Bunu duyunca Tim de hızlı yürümeye başladı. Annesinden mektup alacak olması onu sevindirmişti.

Postaneye gittiklerinde memur onlara büyük bir paket uzattı. Paketi hemen açtılar. Paketin içinde her ikisi için de temiz çamaşır, büyük bir kek, uzun bir salam, bir paket şekerleme, bir paket çerez ve Tim için harika, ateş kırmızısı yeni bir yün şapka vardı.

Annesi küçük oğlunu çok özlediğini yazmıştı ve onlara öpücükler gönderiyordu.

“Ben artık küçük bir çocuk değilim ki...” dedi Tim. Ama aslında ağlamak istiyordu. Kirli çamaşırlarını sırt çantalarından çıkarıp paketlediler. Babası bir mektup yazdı, Tim de bir resim yaptı. Babası Tim’in resmini çok beğendi. Yüksek dağlar, köprüsü olan bir dere ve çimler üzerinde büyük bir inek vardı resimde. İki gezgin de yolu tutmuş gidiyorlardı. Biri uzun ve zayıftı, diğeri de küçük ve toparlacık.

Tim resmin altına not düştü:

“Yolda nasıl yürüdüğümüzü gösteriyor!”

Tim yaptığı resmi postanedeki görevliye gösterdi. Görevli ona kırmızı ve mavi iki kalem verdi. Bunlarla Tim gökyüzünü ve dereyi maviye; toparlacık küçük gezginin ayakkabılarını ve saçlarını kırmızıya boyadı.

Resmi paketin üstüne koydular ve annesine gönderdiler.

Sokağa çıktıklarında Tim birden şöyle dedi:

“Rüzgârdan Sandalet, galiba ben hastayım. Sanki karnımın içinde, içimdekileri yiyen bir solucan varmış gibi hissediyorum.”

“Hım...” dedi babası. Başını sağa sola sallıyordu. “Bulaşıcı bir hastalık olmalı. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Galiba ev özlemi çekiyoruz. Ama buna karşı bir ilaç biliyorum ben. Yeni, kırmızı şapkayı takmalısın.”

“Ve sen de çerezlerini yemelisin!” diye bağırdı Tim.

Sokaktaki insanlar onlara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bir oğlan çocuğu gündüz vakti, öğlen sıcağında kalın bir yün şapka ile ortalıkta geziyordu! Babası da tembel bir adama benziyordu. Gündüz vakti avucunda çerezlerle köyün içinde geziniyordu.

Ama Rüzgârdan Sandalet ve Ateşten Ayakkabı insanların ne dediğiyle hiç ilgilenmiyorlardı. Ne de olsa kimse onların ne kadar hasta olduğunu bilemezdi. Ve sağlık şapkası ile çerez ilacından da hiçbir şey anlamazdılar.

Bu şekilde ikisi birden yeniden yollara düştüler. Babası artık yün şapkasını çıkarabileceğini söyledi. Ama Tim bunu istemiyordu. Hâlâ üzgündü; sadece annesini ve evlerini düşünabiliyordu.

“Ah!” dedi sessizce. “Ne isterdim, biliyor musun?”

Ama sözüne devam etmedi. Evde olmayı ne kadar çok istediğini söyleseydi babası herhalde çok üzülürdü.

“Ne isterdin?” diye sordu babası.

“Hiç!” dedi Tim.

Bunu söyler söylemez başındaki kırmızı yün şapka gibi kıpkırmızı oldu. Yanlarından bir araba geçti; şık, üstü açık bir araba. İçinde bir adamla bir kız oturuyordu.

Kız onlara el sallayınca Ateşten Ayakkabı ile Rüzgârdan Sandalet de kıza el salladılar. Ama Tim bunu yaparken biraz fesatlaştı.

“Ah, Rüzgârdan Sandalet, keşke bir arabamız olsaydı...”

“Yorgun musun?” diye sordu babası.

“Belki...” dedi Tim.

Bir elma ağacının gölgesine oturup keki çantadan çıkardılar. Üstlerinden bir uçak geçti.

“Keşke uçabilseydim, ah, Rüzgârdan Sandalet, keşke uçabilseydim!” diye bağırdı Tim.

Babası elini saçlarının arasından geçirdi ve yine üzgün bir yüz ifadesi takındı.

“İsterdim, Sahip Olsaydım, Yapabilseydim... Evet, evet... Çocuğun adı buydu...” diye mırıldandı.

“Kimin adı?” diye sordu Tim.

“Ah, bir zamanlar hakkında bir şeyler duyduğum herhangi, zavallı, çok zavallı bir çocuk. Adı: İsterdim, Sahip Olsaydım, Yapabilseydim. Bu hikâyenin sonu yok.”

“Anlat!” dedi Tim. “Güzel bir hikâye mi?”

“Bilmiyorum...” dedi babası. “Başı komik, ortası korkunç derecede üzücü ve sonu da kayıp! Sonunu bilmiyorum.”

Bir zamanlar istediği her şeyi dileyebilecek bir çocuk varmış; çünkü tüm dilekleri gerçekleşiyor-muş.

Örneğin şöyle dilekte bulunuyormuş: “Keşke öğretmenim yarın hasta olsa da okula gitmek zorunda kalmam!”

Öğretmenin dişi birden ağrımış.

Ya da şöyle düşünürmüş: “Keşke yiyebileceğim kadar çok şekerlemeye sahip olsam!”

Ertesi gün büyükannesinden karamelli üç kilo şeker gelirmiş.

Ya da: “Keşke diğer çocuklardan daha hızlı koşabilsem!”

Bacakları kendiliğinden uçar gibi gider ve yarışlarda birinci olurmuş. Her zaman o kazanırmış: kovalamaca oynarken, saklambaçta, kızmabirader oynarken... Ve futbolda elbette onun takımı kazanırmış.

“Ne kadar şanslıymış, bu çocuk!” diye bağırdı Tim heyecanla.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu babası.

Diğer çocuklar artık onunla hiç oynamak istemiyorlarmış. Bu yüzden o da daha farklı şeyler dilemeye başlamış: oyuncaklar, elbiseler, hatta yeni bir yüz ve saçlar... Babasının artık çalışmaya ihtiyacı yokmuş. Çünkü çocuk onun için çok para, bir araba, bir ev ve büyük bir bahçe dilemiş. Annesi için de yeni elbiseler, yeni bir banyo ve çok sayıda kitap, kısacası annesinin istediği her şeyi dilemiş.

Anne babası çocuğun dilediği eşyalara öyle kaptırmışlar ki kendilerini, çocukla hiç ilgilenmez olmuşlar.

“Ama onun bir sürü oyuncağı varmış!” dedi Tim.
“Elektrikli treni bile varmış, değil mi?”

“Kesinlikle!” dedi babası. “Ama hepsiyle aynı anda oynaması mümkün değildi ki. Tek başına oyun oynamaktan da hiç zevk almıyordu. Hikâyenin nasıl devam ettiğine dikkat et.”

Bir gün bir amcası onları ziyarete gelmiş. Bu amcasının uzun bir sakalı varmış.

Çocuk şöyle düşünmüştü: “Böyle bir sakal güzel oluyor. Ben de böyle bir sakalım olsun isterim.”

Gerçekten de çocuğun sakalı çıkmış! Sokaktaki tüm insanlar ona bakmadan geçmiyordu:

“Büyükbaba sakalı olan bir çocuk! Olacak şey değil!”

Çocuk bu söylenenlere sinirlenmiş ve sakalın yok olmasını istemiş.

“O zaman sakalının olmamasını dileseymiş!” dedi Tim.

Babası, “Kötü olan da bu ya...” dedi.

Çocuğun bir kez istediği şeyleri bir daha geri çevirmesi mümkün değilmiş. Sakalın kendiliğinden yok olmasını beklemek zorundaymış. Bu, her durum için geçerliymiş. Örneğin, sırf bir gün hayvanat bahçesinde bir su aygırı gördüğü için, kendisine bir su aygırı dilemiş. Ve o anda evin güzel bahçesinin ortasında bir su aygırı gezinmeye başlamış. Hay-

vanat bahçesi müdürü, itfaiye ile birlikte gelip su aygırını yakalamak zorunda kalmış.

Çocuk yağmur yağmasını dilediğinde yağmur yağmaya başlamış ve yağış bir hafta sürermiş.

Bir keresinde uzak bir gemi yolculuğu dilemiş. Yola çıktığındaysa ev özlemi çekmiş. Ama geminin Amerika'ya gidip yeniden dönmesini beklemek zorunda kalmış.

“Zavallı çocuk!” dedi Tim.

“Gerçekten de çok çok zavallı bir çocukmuş...” dedi babası.

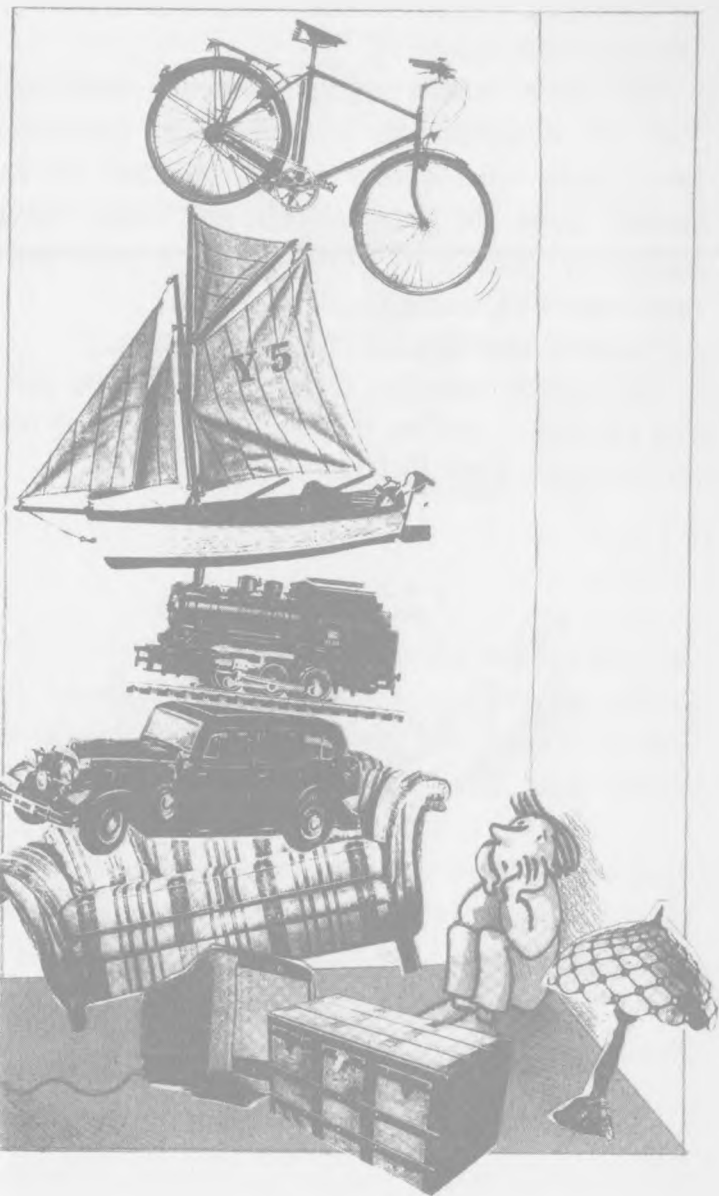
Zamanla dilek tutarken daha dikkatli davranmaya başlamış. Bu sefer de tüm gün köşesinde oturup ne dileyeceğini düşünür olmuş. Artık dileycek pek bir şey de kalmamış. Canı sıkılıyor, her gün biraz daha huzursuz oluyormuş. Çünkü artık hiçbir şey onu mutlu edemiyormuş.

“Sonra?” diye sordu Tim. “Hikâye nasıl devam ediyor?”

Babası kendisine bir parça daha kek kesti ve ucundan ısırıldı.

“Hikâyenin sonu yok demiştim ya. Çünkü her zaman dileycek bir şey vardır. Çocuk da sürekli ve sürekli, hiç durmadan bir şeyler dilemiş, zavallı isterdim, Sahip Olsaydım, Yapabilseydim.”

Tim kırmızı yün şapkasını başından çıkardı. “Şimdi de ben bir dilek tutacağım.”

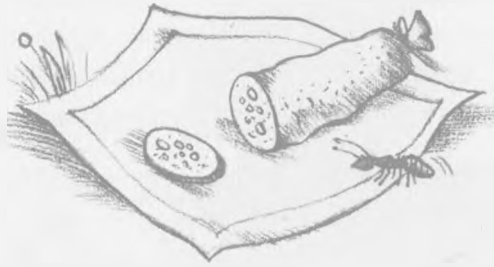

“Dikkat et, Ateşten Ayakkabı!” diye uyardı babası.
“Yanlış dilekte bulunma!”

“Bir parça salam istiyorum lütfen!” dedi Tim.
“Sen ne düşünmüştün ki, Rüzgârdan Sandalet? Senin kadar uzun olmayı mı dilemeliydim? Ya da senden daha da uzun olmayı mı? Yoksa mavi saçlarımın olmasını mı dileyeyim? Ama bunu yapmayacağım! Yapmayacağım!”

“Salam!” dedi babası. “Çok iyi bir dilek...”

İkisi için de kocaman birer parça kesti. Bir yandan salamlarını yediler, bir yandan da dilenebilecek en saçma dilekleri düşündüler.

Yağmurlu Hava

Babası büyük bir çiftlikte üç günlük bir iş buldu. Bu çok iyi olmuştu, çünkü yağmur yağıyordu. Çiftlik sahiplerinin üç çocukları vardı, Tim onlarla oynayabiliyordu. Bir de yaşlı, iyi huylu bir atları vardı. Tim'in ata binmesine izin verdiler.

Tim burada kalmayı isterdi. Ama ayakkabılar tamir olduktan sonra babası, "Ateşten Ayakkabı, ayakkabılarını cilaladın mı?" diye sordu. "Yarın yola devam edeceğiz."

Tim yalvardı: "Ben bir gün daha burada kalmak istiyorum, sadece tek bir gün daha!"

"İmkânsız..." dedi babası. "Benim yapacak işim kalmadı."

“Ama yağmur yağıyor.” dedi Tim.

“Sen şekerden misin, Ateşten Ayakkabı?” diye sordu babası. “Yağmurda yolculuk yapmak, yeni bir macera olacak.”

“Ama benim canım yeni bir macera yaşamak istemiyor. Ben burada kalmak istiyorum.” dedi Tim. “Hem bu kez bir handa kalacak kadar para kazandın.”

Ama babası bunu yapmak istemiyordu.

Ertesi gün Tim erkenden uyanmak zorunda kaldı, kapüşonlu yağmurluğunu giyip çıkmalıydı.

“Üşütüp hasta olacağım...” dedi. “Ben hastalanınca bir handa geceleme zorunda kalacağız. Annem, bana iyi bakamadığın için sana kızacak.”

Babası hiçbir şey söylemedi. Isık çalarak önden yolu tuttu. Yağmur sandaletlerinin içinden geçiyordu.

Arada bir etrafına bakınıp şöyle diyordu: “Dikkat et, önünde derin bir yağmur birikintisi var.”

Tim o kadar sinirliydi ki, özellikle birikmiş suların içine basıyordu. Ayakları ıslansın ve hastalansın istiyordu. Bir süre sonra babası sessizliğini bozdu. Kendi kendisine konuşur gibiydi.

Bir zamanlar, kendi kendini öfkelenlendirmekten zevk alan bir kadın varmış. Daha sabahın erken saatinde başlarmış kendisini öfkelenlendirmeye. Öncelikle uyanmak onu öfkelenlendiriyormuş. Çünkü daha

çok uyumak istiyormuş. Sonra havaya sinirleniyormuş. Alışverişe gittiğinde oradaki insanlara öfkeleniyormuş.

İnsanlar ona saygılı davrandıklarında, “Öyleymiş gibi davranıyorlar!” diye öfkeleniyormuş. Saygısız davrandıklarında ise kızıyormuş. “Ben bunu zaten biliyordum. Tüm insanlar kötüdür.”

Her öğle vakti postacı uğrar, mektupları bırakırmış. Bu kadın postacıya mektup getirdiği için kızarmış. Çünkü mektup alınca onları yanıtlamak zorunda kalıyormuş. Ama mektup almadığında da kızıyormuş.

Kısacası kadının hayatı sürekli böyleymiş. Sabahtan akşamın geç vaktine kadar kızgınlıkla geçiyormuş günü. Hatta kadın uyku vakti geldiğinde yine kızıyormuş. Uyumak zorunda kaldığı için...

Bir gün oturduğu şehre kızmış kadın. Bavulunu topladığı gibi köye gitmiş. Ama orada da kızacak bir sürü şey bulmuş. İnsanlara, ineklere, arabalara, yemeklere kızmış. Yemekleri hiç lezzetli bulmuyormuş.

Kadın yeniden evine dönmüş. Ama evinde de kaldığı yerden kızgınlıklarına devam etmiş. Kadının yüzü zamanla öfkeli bir hâl almış. Alnında derin çizgiler oluşmaya başlamış. Ağzı tek bir çizgi gibi olmuş. Ama en kötüsü burnuymuş. Burnu gittikçe uzamış ve sivrileşmiş. Sokakta kim bu kadınla karşılaşırsa daha uzaktan onun öfkeli bir burna sahip olduğunu görebiliyormuş.

Babası, “Normalde uzun burunlu insanlar da var elbette. Ama öfkeli insanların uzun burunlarını kolayca ayırt edebilirsin. Çünkü öfkeli burunlar çok çirkin olurlar.” dedi.

Tim gizlice burnuna dokundu. “Bunu bana neden anlattığını biliyorum.” dedi. “Ama ben yine de kızmaya devam edeceğim.”

Babası durdu ve onu inceledi. “Şimdilik görünmüyor. Ama çok dikkatli ol. Yağmurlu havalarda öfkeli burunlar ot gibi hızlı büyürler. Ama bunun sana yararı da dokunabilir. Sırtın ağrırsa sırt çantasını çıkarıp burnuna asabilirsin.”

Tim, “Kes şunu, Rüzgârdan Sandalet!” diye çıkıştı. “Kızgınlığım çoktan geçti!”

“Bak buna sevindim...” dedi babası. “Ben de bir an şu kızma işini çabuk bitirebilmen için sana yardım etmek zorunda kalacağımı sandım. O zaman annen ikimizi de tanıyamayacaktı!”

Tim de, “Herhalde okuldaki öğretmenim de tanıyamazdı.” diye ekledi. “Kesin şöyle derdi: Bu çocuk da kim? Bizim Tim kadar şişman ama bunun başka bir burnu var!”

İşte Tim yine komik bir Ateşten Ayakkabı olup çıkıverdi. Su birikintilerinin üzerinden zıplayarak atlıyor ve yağmur damlalarını burnundan üflüyordu.

Babası ile burunlarındaki yağmur damlalarını üfleme yarışması yaptılar. Kazanan Tim oldu; çünkü damlaları daha uzağa üfleyebiliyordu.

Gömülü Hazine

Bir süre sonra yağmur dindi. Neredeyse üç haftadır yoldaydılar. Anneden ve evden daha sık bahseder olmuşlardı.

Ona ne hediye götüreceklerdi?

“Keşke yolda bir hazine bulsak!” dedi Tim.

Eski bir kaleye geldiler. Ormanın tam ortasındaydı. Taş yığınlarının üzerinde çalılar ve ağaçlar bitmişti.

“Rüzgârdan Sandalet, burada bir hazine bulacağız!” diye bağırdı Tim. Hemen yamulmuş bir merdivene tırmandı.

Babası çimlerin üzerine uzandı. “Hazineyi bulduğunda bana seslenebilirsin...” dedi. “Ben biraz dinlenmeliyim.”

Tim alıların arasına daldı. Ama hiçbir yerde yakut dolu bir sandık veya altın dolu bir çuval bulamadı. Taşların arasında sadece kâğıt parçaları ve küflenmiş konserve kutuları yatıyordu. Kesin uzun zaman önce başkaları kale hazinesini buradan almıştı.

“Çok geç kaldık!” dedi Tim babasına. “Hiç şansımız yok.”

“Kumbara koyunun hikâyesini biliyor musun?” diye sordu babası.

Bir zamanlar küçük bir koyuncuk varmış. Tüm insanlar onu severmiş. Ama o bir şans kumbarası olmak istiyormuş. Şöyle düşünüyormuş: “Kumbara koyunlar zengin olur. Öyleyse bir hazine bulmalıyım!”

Bizimki artık diğerkoyunlarla oyun oynamıyormuş. Yemeden içmeden kesilmiş. Tüm zamanını toprağı eşelemekle geçiriyormuş. Gitgide sıskalaşmış.

Ama bir gün bu koyuncuk gerçekten de altın ve yakut dolu eski bir küp bulmuş. Hiç vakit kaybetmeden hepsini yutmuş; tüm altın paraları, incileri, yüzükleri, zincirleri ve bileklikleri. Ama kendisini buna rağmen hiç mutlu hissetmiyormuş. Karnı ağrıyormuş ve ağırlaşmış, öyle ki artık neredeyse yürüyemez olmuş.

Ancak en kötüsü korkuymuş. Çünkü bir adım bile attığında karnından altın ve gümüş şangırtısı geliyormuş. Çiftçi bunu anlarsa onu mutlaka keser-

miş! Ya da hırsızlar onu kaçıırıp ormanın derinliğinde kızartırlarmış.

Koyuncuğun kulakları ve kuyruğu yere sarkmış. “Ben bir kumbara koyunum...” diye düşünürken anne koyun yanına gelmiş.

“Yanlış bir şey yemişsin, seni zavallı koyuncuk. Hemen karnındakileri kus da çıkar!”

Koyuncuk karnındakileri kusunca kendisini anında yeniden iyi hissetmiş. Diğer koyunlarla birlikte yuvarlanmaya başlamış. Koyuncuk, “Gerçek bir koyun olmak harika bir şeymiş!” diye düşünmüştü.

“Peki, altını kim almış?” diye sordu Tim.

“Çiftçi. Onunla yeni bir koyun çiftliği yaptırmış ve koyuncuğa ödül olarak mavi bir kurdele alıp hayvanın kuyruğuna bağlamış.” dedi babası.

“Aslında haklısın...” dedi Tim. “Bu kadar çok altını yanımızda taşımak zorunda kalırsak yolculuğa devam edemeyiz.”

Tim, birden aklına çok iyi bir fikir gelmiş gibi bağırdı: “Şövalye ve hırsız oynayalım mı? Buraya gel, seni yaşlı hırsız Rüzgârdan Sandalet! Buraya gel ve beni yen!”

Hırsız Rüzgârdan Sandalet gür ve korkunç bir sesle bağırdı. Şapkasını ensesine indirdi ve Tim’in yanına tırmandı.

Tim bağıırıyordu: “Beni yakalayamazsın! Beni yakalayamazsın! Seni yaşlı hırsız Rüzgârdan Sanda...”

Devamını getiremedi. Birden toprakta bir çukur oluştu ve Tim bir kilere düştü. Üzerine taşlar ve toprak parçaları yağdı.

“Canın yandı mı?” diye sordu babası.

“Elimin yanında tombul bir örümcek oturuyor!” diye seslendi Tim.

Babası karnının üzerine yatıp Tim’i yukarıya çekmek zorunda kaldı. “Ağır, çok ağır bu altın çuvalı!” dedi ve Tim’i kaldırıp bir çuvalmış gibi omzunun üzerine attı.

“Hırsız Rüzgârdan Sandalet kilerde bir hazine buldu, onu şimdi anneye götürecek!” diye bağırdı.

İki Gezgin Şahinin Hikâyesi

Bir sabah babası, “Ateşten Ayakkabı, ben yine hastayım! Sanki her yerim dökülüyor. Çok hâlsizim...” dedi.

“Ben de!” diye bağırdı Tim. “Dayanılacak gibi değil! Bacaklarım ağrıyor. Yürümek istemiyorum, karnım da acıktı. Kek ve şekerleme istiyorum!”

“Bunun için önlem almalıyız. Şimdi hemen bir sonraki köye gidip kek, şekerleme falan alalım. Ve karşımıza çıkan ilk ormanda bir gölge bulup uzanalım. Eve hasta gitmemeliyiz. Yoksa hastalığı annene de bulaştırırız.”

Köyden meyve, kurabiye ve şekerleme aldılar. Tembellik etmek için kendilerine güzel bir yer

aradılar. Ormanın tam ortasında dere kenarında çimlik bir alan buldular.

Battaniyeyi yayarken, “İşte burası hâlsizlik hastanesi!” dedi babası. Tim alışveriş poşetlerini karıştıyordu.

Ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını dereye soktular. Birbirlerine su sıçratarak eğlendiler. Oyuna doyunca gölgeye uzanıp aldıkları yiyecekleri yediler.

Tim, “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.” dedi.

Sırtüstü uzandılar ve bulutları izlediler.

“Şuradaki bir köpeğe benziyor!” dedi Tim.

“Hayır, tıpkı bir ördeğe benziyor!” dedi babası. “Gagası sağda.”

“Ama o benim köpeğimin kuyruğu!”

“Bu bir köpek ördeği!” dedi babası. “Sen bunu bilmiyor musun? Size okulda ne öğretiyorlar söyle-sene? Köpek ördekleri çok bilinen hayvanlardır! Çünkü onlar vaklamazlar, havlarlar.”

“Seni yalancı!” dedi Tim. “Sen hiç köpek ördeği gördün mü?”

“Elbette gördüm. Ama ben gördüğümde uyuyordu. Ben çok yorgunum, Ateşten Ayakkabı.”

Çam ağacının altına biraz daha sokuldu babası, bacaklarını uzattı. Ama Tim henüz uyumasına izin vermiyordu.

“Orada büyük bir kuş uçuyor!” diye işaret etti. “Ne o, biliyor musun?”

Babası gözkapaklarını aralayıp baktı. “Bu bir şahin veya doğan... Belki de bir gezgin doğan.”

“Gezgin doğan mı?” diye sordu Tim. “Yine yalan söylüyorsun!”

“Sen yaramaz bir Ateşten Ayakkabı’sın. Gezgin doğanlar gerçekten var. Öğretmenlerine sorabilirsin. Artık sessiz ol lütfen...” dedi babası uykulu bir sesle. “Git oyna! Ama çimlik alanda kalmalısın, anladın mı?”

Tim dereye koştu ve renkli taşlar toplamaya başladı. Sonra bir baraj ve bir göl inşa etti. Bunun üzerinde küçük dal parçacıkları yüzdürdü. Ama böyle tek başına oynamak hiç de eğlenceli değildi.

Neden babası tüm öğleden sonrasını uyuyarak geçiriyordu sanki? Tim çimlerin üzerinde geziniyor ve sıkılıyordu. “Aslında biraz da ormana gidebilirim.” diye düşündü. “Eskisi kadar korkmuyorum. Babam da fark etmez zaten.”

Böylece dere boyunca ormana doğru yürümeye başladı. Orada, çam iğnelerinden yapılmış bir karınca yuvası vardı. İleride bir mağara girişi olduğunu gördü. Acaba bu bir tilki yuvası mıydı? İlerde böğürtlenler çıkacak mıydı karşısına?

Tim, çimlik alandan gittikçe uzaklaşıyordu, bir sağa, bir sola ilerleyip duruyordu. Sonunda terk edilmiş bir taş ocağına vardı. Etrafını çalılıklar bürümüştü, ortası da yağmur suyundan göl olmuştu.

Tim, “Bunun içine düşsem babam beni asla bulamaz.” diye düşündü. Artık babasının yanına dönmek istiyordu. Ama çimlik alan nerede kalmıştı? Dere neredeydi? Tim etrafını dinledi. Sadece suyun üstünde uçan sivrisineğin sesi duyuluyordu.

Tim birden korkmaya başladı. Hırsızlar! Sırtlanlar! Öfkeli geyikler! Babasına seslenmeli miydi? Hayır, sessiz bir şekilde dönmek istiyordu babasının yanına.

Ama orman gittikçe sıklaşıyordu. Çam kozalakları kollarını ve bacaklarını çiziyordu, yapışkan örümcek ağları yüzüne değiyordu. Tim döndü. Ama artık taş ocağını da bulamıyordu. Ormanın ortasında hiç yol yoktu. Öksürüyor ve köstekleniyordu. Ah, birazdan akşam olacaktı ve o ormanda tek başına kalacaktı. Ağlamaya başladı. Tam korkuyla babasına seslenecekken çimlik alan önünde bitiverdi. Babasının rüzgâr sandaletleri büyük çam ağacının altından ona bakıyorlardı.

Tim dereye yüzünü yıkadı ve babasının yanına uzandı. Babası artık gerinmeye ve esnemeye başladı.

“İyi vakit geçirdin mi?” diye sordu.

“Evet!” diye yanıtladı Tim. “Derede...”

Babasına uzaklara gittiğini söylemedi. Sırt çantalarını topladılar ve yürüyüşlerine devam ettiler. Babası kendisini hâlâ hâlsiz hissediyordu. Bugün çiftliklerde iş bulmak istemiyordu. Yol üzerinde,

taze samanların istiflendiği bir ahır buldular. Orada uyumaya karar verdiler. Güneş batarken, ikisi ahırın sıcak tahta duvarına yaslanmış son yiyeceklerini yiyorlardı. Ay çamların üzerine çıkmıştı, büyük bir şeftali gibi görünüyordu. Yıldızların gittikçe çoğaldığını görebiliyorlardı.

Tim, “Baba, sana bir hikâye anlatmalıyım!” dedi.

Bir zamanlar iki gezgin doğan varmış. Bir baba doğan ve bir de oğul doğan. İkisi birlikte dünyayı uçarak dolaşırlarmış. Bu çok güzel bir şeymiş.

Bir gün baba doğan çok yorulmuş ve uykuya dalmış. Oğul doğanın canı sıkılmış ve o da tek başına uzağa uçmaya başlamış. Ormandaki her şeyi görmek istiyormuş.

Bir karınca yuvası, bir tilki mağarası ve siyah bir göl görmüş. Birden korkmaya başlamış. Hemen babasının yanına dönmek istemiş. Ama onu bulamıyormuş.

Korkusu arttıkça artmış. Orman ağaçlarla doluymuş ve karanlıkmiş! Ağlamaya başlamış. Ama sonra babasını bulabilmiş. Babası hâlâ uyuyormuş.

Oğul doğan artık rahatlamış ve babasına onun yanından uzaklaştığını anlatmamış.

“Bak sen...” dedi babası. “Ama hikâye burada bitmiyor.”

Akşam yatmadan önce oğul, babasına yine de her şeyi anlatmış. Baba, oğluna şöyle demiş:

“İleride bir gün, büyüdüğünde, tek başına uzaklara uçacaksın. O zaman karanlık ormandan ve siyah sulardan korkmayacaksın ve yolları tanıyacaksın. Ama şimdilik yanımda kalmalısın.”

Baba doğanın sözlerini dinleyen oğul doğan bir daha asla gizlice uzaklara uçmayacağına söz vermiş.

“Anlaştık!” dedi Tim. “Söz veriyorum! Sana her şeyi anlattığıma memnunum.”

Samanların altına girdiler. Tim babasına iyice yaklaştı.

“Nihayet!” dedi rahatlamış bir şekilde. “Nihayet, gerçek anlamda birer gezgin olabildik!”

“Umarım öyledir!” dedi babası. “Seni Gerçek Anlamda Gezgin Doğan Ateşten Ayakkabı seni! Bir an önce evimize, annenin yanına, düzenli hayata dönmenin vakti geldi.”

Eve Dönüş

Büyük yolculuğun son günü çok hızlı geçti. Akşama kadar tren istasyonu olan bir şehre varabilmek için bayağı yürümek zorunda kaldılar. Önce berbere gidip saçlarını kestirdiler.

“Böylece serserilere benzemeyiz!” dedi babası.

“Ama yine de onlardanız...” diye karşılık verdi Tim.

Anne için mavi taşlı bir gümüş yüzük ve bir kalıp çikolata aldılar.

Aynı akşam bir hana gittiler, hanın adı Altın Boğa idi.

Tim patates kroket ile kızarmış et yiyebilirdi. Ama bunun için dik oturup ağzı doluyken konuşmamalı ve bıçağı havada sallamamalıydı.

İnsanlara gözlerini dikmemeli, han yemekhanesinde etrafta dolaşmamalı ve sos ile oynamamalıydı.

Tim yatağa uzanırken, “Bu iğrenç bir boğa!” dedi. “Burada neye izin veriliyor ki? Bir düşünsene, şimdi birlikte bir tarlada yatıyor olsaydık veya bir ahırda, rahat bir çiftlik evinde... Ne güzel olurdu!”

Karanlıkta baba oğul sohbete daldılar. Her sözleri, “Hatırlıyor musun...” veya “Nasıl da...” diye başlıyordu. Uyuyakalana dek konuştular.

Ertesi sabah sırt çantalarında bulabildikleri en temiz gömleklerini giydiler. Tırnaklarını kestiler ve suyla saçlarını taradılar. Ve bir kez daha ateşten ayakkabılarını ve rüzgârdan sandaletlerini giydiler.

Öyle sabırsızdılar ki tren istasyonuna çok erken gittiler.

Bir an önce eve varmak istiyorlardı. Nihayet kendi sokaklarına saptıklarında, ikisi de aynı anda hızlı yürümeye başladılar. Çocuklar peşlerinden koşuyorlardı.

“Tim döndü, ayakkabı tamircisinin oğlu Tim!” diye bağırıyorlardı.

“Hâlâ tatilden önce olduğu gibi kısa boylu ve şişman! Tombalak, bize neler yaşadığını anlatmalısın! Yüksek dağlardan aşağıya yuvarlanmadın mı?”

Tim onların sözlerine hiç üzülmedi. Onlara el salladı ve şöyle dedi:

“Yarın! Yarın size her şeyi anlatırım!”

Annese iki gezgini görmüştü bile. Onları yolda karşıladı.

“Anne! Anne! Anne!” diye bağırdı Tim. “O kadar güzeldi ki! Ama senin yanına döndüğüme çok sevindim!”

Her şey ona yeni ve çok güzel görünüyordu. Merdiven, küçük mutfak, babasının tamirhanesi, düzgün bir şekilde toplanmış ve masanın altında oyuncak kutusu bulunan kendi odası... Hatta köşede duran okul çantasını bile bir kez okşadı.

“Yeniden evdeyim, yeniden evdeyim!” dedi ve tüm odaları gezdi, tüm dolapları açtı, tüm pencerelerden dışarıya baktı.

Mutfağa geçtiler, kahve içip kek yediler. Tim’in doğum gününde oturup plan yaptıklarında konuştukları gibi konuştukça konuştular.

Babası aldıkları yüzüğü annesinin parmağına taktı. Annese gözyaşlarını silmek zorunda kaldı; ama bu kez mutluluktan ağlıyordu.

Tim’in gezgin resmi ocağın yanındaki duvarda asılıydı.

“Aynen böyleydi!” diye anlatmaya başladı Tim. “Aynen böyle! Bu ineğin adı Alma. Onu çayırdan geri getirmeliydim; ama o...”

Hava kararmıştı ve Tim yatmalıydı.

“Devamını yarın anlatırsın!” dedi annese.

Tim gerçekten yorgundu. Kırmızı ateşten ayakkabılarını yatağın altına koydu. Anne babası

ona iyi geceler demek için odasına geldiklerinde, “Bekleyin!” dedi. Bir şey aramaya başladı. Yatağın içine, altına baktı, sırt çantasını karıştırdı.

“Ateşten Ayakkabı ne arıyor acaba?” diye sordu babası.

Tim, “Sonunu arıyorum, Rüzgârdan Sandalet, sonu olmayan hikâyenin sonunu arıyorum. İçinde sağlık şapkasının bulunduğu paketi aldığımız ve korkunç bir ev özlemi çektiğimiz günü hatırlıyor musun? Ben yola devam etmek bile istemiyordum. O anda en çok istediğim şey evde olmaktı. O zaman bana her şeyi dileyebilen çocuğun hikâyesini anlatmıştın. Ben şimdi sonu buldum!” diye yanıt verdi.

“Harika!” dedi babası. “Bunu hemen bize anlatmalısın. İyi bir son mu?”

“Çok iyi!” dedi Tim. “Zavallı İsterdim, Sahip Olsaydım, Yapabilseydim bu tuttuğu dileklerle kendisini aptal gibi hissediyormuş. Nihayet aklına bir şey gelmiş. Hiçbir dilekte bulunmamayı dilemiş. Hiç ama hiçbir şey! Böylece hikâye sona ermiş.”

Tim kenara yuvarlandı ve yatak örtüsünü üzerine çaktı. Esnedi.

“Ben de artık bir şey dilemeyeceğim...” dedi. “Sadece, sizin Tim’iniz olduğum için mutluyum.”

“Sen çok iyi bir çocuksun!” dedi annesi ve onu öptü. Yine gözyaşlarını sildi. Öyle mutluydu ki...

Babası, “Bu hayatımda duyduğum en iyi hikâye sonu, Tim Ateşten Ayakkabı, benim gezgin arkadaşım!” dedi.

“Çok teşekkür ederim, Rüzgârdan Sandalet.” diye fısıldadı Tim. “Her şey için...” Sonra uykuya daldı.

